

DRAGICA PALAVERSA - MIJAČ

(Stanišić, 8. listopada 1953. - Split, 30. srpnja 2014.)

Umrula je Dragica Palaversa, najbolja splitska rukometašica u povijesti ovog športa. Izmučeno dugogodišnjom teškom bolešću, prestalo je kucati plemenito srce istinske splitske športske heroine.

Rođena je u Stanišiću, 8. listopada 1953. godine. Kao dijete jako je zavoljela rukomet, i jednog dana, nakon odgledanog treninga splitske Nade na Gripama, došla je u klub i rekla: „I ja bi trenirala!”

Bila je nedjelja. Rekli su joj „mala, dođi sutra“, a već sljedeću nedjelju igrala je u Kaštelima protiv ženske momčadi Jugovinila. Bilo je to daleke 1966., kada je Dragici bilo svega 13 godina. Od tada, punih 20 godina, postala je zarobljenik svoje Nade kojoj će podariti najljepše godine svog života.

Nada je mijenjala ime u Dalmanada i Dalma, a sve do 1986. Dragica je suvereno vladala jugoslavenskim rukometnim terenima. Za svoj matični i jedini klub u karijeri postigla je 2037 pogodaka, te je najbolji klupski strijelac svih vremena. Najveći uspjeh sa svojom Dalmom, postigla je 1984., kada su splitske rukometašice osvojila Kup pobjednika kupova. Bila je to najbolja ženska rukometna momčad u povijesti dalmatinskog rukometa, znalački vođena rukom odličnog trenera Slavka Bralića.

Za reprezentaciju Dragica je nastupala od 1970. do 1979., godine odigravši 145 utakmica na kojima je postigla 647 zgoditaka. Čak četiri puta nastupila je na svjetskim rukometnim prvenstvima: 1971. u Nizozemskoj, 1973. u Jugoslaviji, 1975. u SSSR-u i 1978. u Čehoslovačkoj. Bila je jedna od naših najboljih igračica kada su na navedenim prvenstvima osvojene medalje – 1971. u Nizozemskoj srebro te 1973. godine u Jugoslaviji zlato. Dragica je 1979. osvojila i zlato na Mediteranskim igrama u Splitu. Nekoliko godina bila je i kapetanica rukometne reprezentacije Jugoslavije, a bila je, jasno, i višegodišnja kapetanica momčadi u svom matičnom klubu.

Nakon prestanka aktivnog igranja bila je višegodišnja trenerica u svom matičnom klubu Dalmi, s kojim je u sezoni 2003./04., osvojila drugo mjesto u prvenstvu Hrvatske.

Za vrlo uspješnu višegodišnju športsku karijeru, dobila je veliki broj priznanja. Godine 1973. proglašena je zaslužnom športašicom Jugoslavije, a 1977., dobila je Nagradu Grada Splita. Republičku nagradu za fizičku kulturu dobila je 1989. godine. Više puta proglašavana je najboljom rukometašicom u Jugoslaviji, a nekoliko sezona bila je najbolji strijelac. Tu su još i brojna priznanja raznih rukometnih organizacija i klubova.

Ipak, za izdvojiti je, prema Dragičinim riječima posebno i najdraže joj priznanje - godine 2009. postala je počasnica Kuće slave splitskog športa i tako se svrstala uz bok najvećim velikanima športa u gradu pod Marjanom.

Voljela se Dragica prisjetiti svoje igračke karijere, pa bi znala reći: „U moje se vrijeme igralo ljepše za oko, lepršavije, mekanije i tehnički dotjeranije. Nije bilo teretana, nije bilo nabijanja snage: ili si znao, ili nisi znao. Ja nisam igrala rukomet, ja sam se igrala rukometom.“

Nikada je život nije mazio. U samo šest mjeseci ostala je bez majke, bez oca i bez supruga koji su preminuli. Nakon 24 godine rada u marketinškoj službi poduzeća Dalma, ostala je bez posla. Jedna nesreća pratila je drugu. Dugi niz godina Dragica je bila – žena u crnom.

Kada se donekle oporavila, uz pomoć svojih sinova Božidara i Marina koji su joj bili najveća radost, teška bolest zakucala je na vrata i tada počinje nova borba za koju se, nažalost, očekivao ovakav kraj.

Za Dragicu se može reći da je bila „prva dama splitskog rukometa“, a zasigurno i jedna od najboljih rukometašica ikada rođenih na prostorima Hrvatske i Jugoslavije. Preminula je u Splitu, 30. srpnja 2014. godine, a sahranjena je na splitskom Lovrincu, a splitski športaši od svoje su se Dragice oprostili komemoracijom u Kući slave splitskog športa.

(Jurica Gizdić)